

Dønnergaard begik baade en Dumhed og en Forseelse ved at spille den saakaldte falske Smørbalance ud, efter hvad der er paastaaet fra den højtærede Justitsministers Side, blandt Foreningens Konkurrenter. Men hvad jeg har tænkt paa, naar jeg talte om denne Sag forleden, udæsket af og paa Foranledning af den højtærede Justitsminister, var dette, at jeg er tilbøjelig til at mene, at Dønnergaard havde Ret i Realiteten, at der virkelig var Grund til en alvorlig Kritik af Formandens forretningsmæssige Ledelse af Smørekportsforeningen. Og for saa vidt har dette Betydning ogsaa i den Sammenhæng, der i Øjeblikket er Tale om, som denne Omstændighed peger paa en Ejendommelighed ved den højtærede Justitsministers Optræden som Forretningsmand, en Forkærlighed for en hasarderet Forretning, der har vist sig ved adskillige Lejligheder i hans Liv, og som sikkert ogsaa til Tider har medført en saadan Situation for ham, at det kan have faaet sin politiske Refleks og derfor har Betydning for hele det politiske Liv i vort Land.

Den højtærede Justitsminister gik saa over til en Omtale af Valget i Køge, med Hensyn til hvilket jeg ogsaa havde besvaret hans Tilbud til mig med Udtalelsen om, at jeg ikke havde noget imod at faa et Brev, der nærmere kunde oplyse denne Begivenhed. Den højtærede Justitsminister mente, at den Sag var tilstrækkelig oplyst ved en Polemik mellem ham og det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen). Det maa jeg protestere imod. Anledningen til Polemiken ville ærede Medlemmer huske. Det var den, at det ærede Medlem for Hillerød sendte Redaktør Opffer i Køge et Brev, hvori han meddelte, at Højesteretssagfører Alberti havde aflagt ham et Besøg for at faa Lejlighed til at styrte Hørup i Køgekredsen. Det var den nuværende Justitsministers Debut i dansk Politik, men der maa sikkert foreligge Ting ogsaa fra anden Side, Udtalelser af den højtærede Justitsminister, der kunde have sin store Interesse for Undersøgelsen af det Emne, jeg har gjort til Genstand for min Tale her under Finanslovbehandlingen, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt vi kunne have nogen Tillid til denne Regering, hvis den i Løbet af Vinteren blev nødsaget til at tage Kampen op med det andet Ting for

de store demokratiske Mærkesager. Det var den Tone, der er bleven anslaaet fra Forhandlingens første Dag af det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) og senere af den højtærede Konseilspræsident. De erkendte begge, at der var Mulighed for en saadan Kamp. Saa maa man undersøge, om vi kunne have Tillid til denne Regerings Personer, hvis det skulde komme til en saadan Kamp, og særlig undersøge, om vi kunne have Tillid til denne Regerings Justitsminister. Men derved har selvfølgelig Justitsministerens Fortid ikke ringe Betydning, thi man dømmes om en Mands offentlige Virksomhed, og man afvejer sin Tillid til hans Fremtid, efter det Kendskab, man har til hans Fortid som moden Mand og til hans offentlige Virksomhed i hans Manddomstid. Den Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister kom ind i dansk Politik, har ikke afgivet nogen Borgen for, at man kan have Tillid til hans fremtidige Udvikling. For øvrigt vil det have sin Interesse at gaa endnu længere tilbage i Tiden.

Det er bekendt nok, at i den egentlige Kamptid her i Landet, da Striden stod mellem Venstre og Højre, og Bondestanden for Alvor rejste sig for at tilkæmpe sig Ligeberettigelse med de øvrige Klasser, stod den højtærede Justitsminister udenfor det hele og vel nærmest med sin Sympati paa konservativ Side. Vitterligt er det i alt Fald, at da det store Herthadalsmøde blev holdt i 1883, og Bønderne sendte en Deputation til Kongen, og denne Deputation vendte tilbage, holdtes der samme Dag Generalforsamling i „Den sjællandske Bondestands Sparekasse“ i Roskilde. Denne Generalforsamling dirigeredes af den daværende Næstformand, Højesteretssagfører A. Alberti. Da der kom Meddelelse om Deputationen, og da der blev raabt Hurra for Demokratiet og „Ned med Estrup“, nedlagde Højesteretssagfører A. Alberti sit Dirigentmandat — det kunde han ikke være med til. Ærede Medlemmer vide, hvorledes han senere blev Formandssuppleant i sin svagelige Faders Sted med den Motivering, at da han ikke var Venstremand, kunde han ikke aspirere til at blive Formand, idet det var en Tradition, at kun en Venstremand kunde være Formand. Ærede Medlemmer ville erindre, at Højesteretssagfører Alberti ogsaa an-